

Arrest

nr. 157 885 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANDEURZEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Tbilisi (Georgië) waar u ook woonde. U bent de partner van L. K. (...) (O.V. X). U bent homoseksueel. U houdt uw geaardheid verborgen, maar u onderhoudt wel een relatie met uw jeugdvriend L. K. (...). Op 17 mei 2013 gaat u naar een LGBT-demonstratie in het centrum van Tbilisi kijken. U sympathiseert met hen. Als u merkt dat de demonstranten aangevallen worden, neemt u de benen. Als u thuiskomt, is uw broer kwaad. Hij heeft van de bureu gehoord dat u aanwezig was op de demonstratie en beschuldigt u ervan homoseksueel te zijn. U ontkent de aantijgingen. Op 11 februari

2014 brengt u een cadeau naar uw vriend L. (...) voor zijn verjaardag. Uit blijdschap kust hij u vol op de mond. Zijn schoonbroer V. (...) heeft dit echter gezien en wordt kwaad. Hij slaat L. (...) hard en u vlucht weg naar huis. Die avond komt V. (...) bij u thuis langs met een aantal kameraden. Ze zijn op zoek naar L. (...), maar hij is niet bij jullie. Door het bezoek van V. (...) hoort uw broer ook van de beschuldigingen dat u en L. (...) homo zijn. Hij wordt ook kwaad en zal u daarom vanaf dan vaak slaan. U blijft wel bij hem wonen. L. (...) woont een tijdje in zijn auto op straat – als u alleen thuis bent, laat u hem soms wel nog bij u douchen of eten. Later gaat L. (...) in een hotel in de stad wonen waar u hem nog vaak opzoekt. U neemt hem soms ook naar andere plaatsen in de stad mee. Sinds uw geaardheid bekend is geraakt in uw buurt, wordt u nageroepen en verweten door de buurtbewoners. Uiteindelijk verlaat u uw land op 19 januari 2015. Samen met L. (...) wordt u met een auto naar Turkije gebracht. Van daar legt u de hele weg naar België af in dezelfde wagen. Jullie reizen clandestien. U weet niet onder welke identiteit u reisde. Op 25 januari 2015 komt u in België aan en samen met uw partner L. (...) dient u 's anderendaags een asielaanvraag in. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u uw originele Georgische identiteitskaart voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

U verklaart niet terug te kunnen naar Georgië wegens uw homoseksuele geaardheid waarover uw omgeving reeds sinds februari 2014 vermoedens had; u zou door uw broer zelfs vermoord worden als hij u te pakken krijgt. U verklaart dat iedereen u al had laten vallen (CGVS p. 9). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen zijn uw verklaringen over uw homoseksuele geaardheid en over uw beleving ervan volstrekt niet overtuigend.

Zo geeft u bijzonder vage en weinigzeggende antwoorden op de vraag hoe u voor uzelf ontdekt heeft dat u homo bent. U verklaart immers eerst 'ik weet het niet. Ik weet niet goed wanneer of zo. Het kwam natuurlijk, toen ik daaraan dacht. Toen ik opgroeide in mijn pubertijd. Dan waarschijnlijk. In mijn kindertijd misschien' en 'Geleidelijk aan ging dat. Hoe kan ik dat zeggen? Ik had sympathie voor mannen. Dan begin je te begrijpen wat er aan de hand was'. Gevraagd of u meteen wist dat u voor mannen viel dan wel of er een tijd over ging, antwoordt u 'ik schonk er geen aandacht aan. Maar toen er een moment kwam om eraan te denken, dan realiseerde ik dat. Waarschijnlijk was het dan'. Gevraagd wat u bedoelt met 'een moment om daaraan te denken' zegt u opmerkelijk genoeg dat zo'n moment niet bestaat. Rekening houdend met dit antwoord wordt u dan nogmaals gevraagd hoe u dan ontdekt heeft dat u homo bent, waarop u antwoordt 'ik hield ervan om aan mannen te denken. Het was waarschijnlijk niet één keer, maar het was tijdens een periode. Een gevecht met mezelf'. U geeft aan dat dit interne gevecht er nu niet langer is en dat u heeft beseft dat u homo bent. Als u opnieuw gevraagd wordt wat u dan uiteindelijk heeft doen begrijpen dat u homo bent, antwoordt u 'waarschijnlijk alles wat gebeurd is'. Als u erop gewezen wordt dat dat nogal vaag is en of u dat kan verduidelijken, zegt u 'ik kan me nu vrij voelen. Ik bedoelde dat ik voor mezelf eerst niet kon toegeven dat ik homo was' (CGVS p. 10-11). Met dit soort antwoorden slaagt u er nog steeds niet in om duidelijk de ontdekking van uw homoseksualiteit uit te drukken. Het feit dat u geen overtuigende, doorleefde en uit het leven gegrepen verklaringen kan afleggen op een pertinente vraag als hoe u uw geaardheid ontdekt heeft, maar zich beperkt tot beknopte en vage antwoorden, wijst op een flagrant gebrek aan ervaringen en overtuigt het CGVS geenszins van de authenticiteit van uw verklaringen. Dit doet meteen ernstige vragen rijzen over de door u voorgehouden geaardheid. Het is hierbij ook bijzonder opvallend dat u als homoseksueel die verklaart boeken te lezen over filosofie en psychologie, niet weet wat het woord 'homofobie' betekent, hoewel u daarvoor zelf al had aangegeven dat de Georgische maatschappij heel vijandig staat tegenover homo's (wat dus in se homofobie betekent) (CGVS p. 4, p. 10 & p. 12).

Verder legt u allerminst overtuigende verklaringen af over hoe u uw homoseksuele geaardheid opvatte. U verklaart dat er niets door u heen ging toen u besepte dat u homo was en u geeft aan dat u uw geaardheid zonder meer aanvaard heeft. Gevraagd hoe de aanvaarding voor uzelf ging, zegt u 'niets'; gevraagd hoe u het aanvaardingsproces beleefd heeft, verklaart u dat het normaal was en dat u niets veranderde. U verklaart dat niets in één dag gebeurde en dat het tijd in beslag nam. Op de vraag om daar wat meer over te vertellen, kan u geen antwoord geven ('hoe? Dat weet ik niet'). Als u daarop gezegd wordt dat aanvaarden dat u homo bent toch een heel ingrijpend moment is voor uw leven en daarom gevraagd wordt om daar wat meer over te vertellen, zegt u enkel dat u wist dat u homo was. Daarop geeft u dan aan dat u het moeilijk had en dat u wel wist dat uw geaardheid vroeg of laat bekend zou worden. Als u gevraagd wordt hoe u in het licht hiervan dan uw toekomst zag, verklaart u dat u daar niet aan dacht, dat u gewoon uw leven leefde en dat u zich nooit voorstelde hoe u als homo uw plaats zou kunnen vinden in de vijandiggezinde Georgische samenleving (CGVS p. 12-13). Welnu, gezien de bijzonder ingrijpende impact die uw geaardheid had op uw leven (u zou uw homoseksualiteit immers verborgen moeten houden omdat u anders vernederd en beledigd zou worden), is het allerminst onredelijk om te verwachten dat het besef dat u homoseksueel was gepaard zou gaan met

meer reflectie, bedenkingen en twijfels die het schijnbare gemak waarmee u uw homoseksuele geaardheid voor uzelf bleek te aanvaarden (zoals hierboven beschreven), doorkruisten en desgevallend overstemden, te meer in het licht van de homofobe omgeving en samenleving waarin u vertoefde. Uit uw verklaringen blijkt echter maar nauwelijks dat u uw homoseksuele geaardheid als problematisch ervoer, ondanks de homofobe houding van uw maatschappij, godsdienst en familie. Uw onvermogen om meer uitgebreide en meer genuanceerde verklaringen af te leggen betreffende de manier waarop u uw geaardheid opnam, doet in verdere mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksuele geaardheid. Dat u uw geaardheid, in een homofobe maatschappij als de Georgische, ondergaan zou hebben zonder er al te veel bij stil te staan maar het daarentegen 'gewoon aanvaardde en verderging met uw leven' zoals u het zelf zegt, kan niet overtuigen.

Een bijkomende kanttekening bij uw verklaringen over uw geaardheid ligt in het volgende. U verklaarde dat uw familie heel negatief stond tegenover homo's, dat u wist dat u uw geaardheid verborgen moest houden omdat u niet aanvaard zou worden door de maatschappij en uw familie (CGVS p. 10, p. 12 & p. 13). Daarom vraagt het CGVS zich luidop af waarom u in mei 2013 dan naar een openbaar evenement als de LGBT-demonstratie in Tbilisi ging als sympathisant. U verklaart hierop dat u dat niet weet en dat u daar gewoon naartoe wou. Gevraagd of u er niet aan dacht dat uw geaardheid op die manier onthuld zou kunnen worden, verklaart u dat u niet dacht dat ze aan uw geaardheid zouden twifelen en dat u hen stilaan wou laten wennen aan 'mensen zoals u'. U voegt eraan toe dat u hen dat niet rechtstreeks zou zeggen omdat u anders meteen een kogel door uw hoofd zou krijgen. Als er opgemerkt wordt dat het toch bijzonder vreemd is dat u aan de ene kant goed weet dat de gevolgen van een onthulling extreem drastisch kunnen zijn (u kon zelfs vermoord worden zoals u zelf zegt) en uw geaardheid daarom geheim moest houden, maar aan de andere kant toch uw familie wou inlichten over uw geaardheid, antwoordt u 'ik moest toch iets doen?' (CGVS p. 14). Dit is echter een bijzonder pover antwoord op de eerdere vaststellingen en is compleet onovertuigend in het licht van wat u vreesde als uw geaardheid bekend zou worden. Het feit dat u op dit vlak allesbehalve overtuigt, doet weinig goeds aan uw verklaringen over uw vermeende geaardheid.

Tijdens het gehoor op het CGVS wordt u gevraagd hoe u nu terugkijkt op de moeilijke periode die u doormaakte toen u uw geaardheid begon te beseffen. U antwoordt 'het was heel negatief'. Als u daarop gevraagd wordt of u daar wat meer over kan vertellen, vraagt u zich af wat de protection officer wil dat u vertelt. Daarop wordt u de vraag gesteld of u bepaalde dingen geleerd heeft uit het feit dat u als homo in Georgië geleefd heeft en of er iets is dat u wil onthouden voor de toekomst. U antwoordt opnieuw dat het enige wat u kan zeggen is dat het een negatieve periode was en u vraagt zich af wat de protection officer precies wil weten. Als u de vraag nogmaals herhaald wordt, verklaart u dat u zich toen zeer slecht voelde, dat u zich nu beter voelt maar nog steeds in twijfel bent en dat het wat moeilijk is voor u (CGVS p. 19). Uw antwoorden op deze beschouwelijke vragen zijn echter opvallend summier, beknopt en onaannemelijk algemeen. Redelijkerwijze kan toch aangenomen worden dat uw beleving en ervaring van uw geaardheid doorheen de jaren – na alles wat u meegemaakt heeft – meer gekleurd, geschakeerd of doorleefd zouden zijn, zeker voor iemand als u die zich interesseerde in religies, psychologie en filosofie en daar boeken over las (CGVS p. 4). Uw onvermogen om omstandiger of meer uit het leven gegrepen te repliceren op de gestelde vragen, doet de aannemelijkheid van de door u beweerde geaardheid weinig goeds.

Er dient ook gewezen te worden op een aantal opvallende vaststellingen omtrent uw kennis aangaande het thema homoseksualiteit en uw persoonlijke betrokkenheid erbij. U verklaart dat er in 2014 iets veranderde in de Georgische wetgeving in verband met homoseksualiteit, nl. dat het strikter werd voor homo's, maar wat er precies veranderd is kan u niet zeggen. U verklaart ook niet te weten of er homo-organisaties zijn in uw land (CGVS p. 15). Aangezien u net uw homoseksuele geaardheid inroept als motief voor uw asielaanvraag, uw steun voor en interesse in de homobeweging had laten blijken door aan een LGBT-demonstratie deel te nemen en u hierdoor uw land zou moeten verlaten hebben en verklaart er zelfs al concrete problemen door meegemaakt te hebben (zie onder), is het maar weinig aannemelijk dat u niet concreet zou weten wat er in de Georgische wet veranderd zou zijn wat betreft homoseksualiteit en niet weet of er al dan niet homo-organisaties zijn in Georgië. In deze context dient gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, waaruit blijkt dat in de Georgische wet sinds 2001 expliciet is vermeld dat het huwelijk voorbehouden is voor een man en een vrouw en dat er sinds 2014 een voorstel op tafel ligt om het homohuwelijk grondwettelijk te verbieden, en dat er in uw land wel degelijk homo-organisaties bestaan.

Rekening houdend met de hierboven opgesomde vaststellingen, dient gesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de ontdekking en de beleving van uw geaardheid bijzonder summier en allerm minst doorleefd en aannemelijk overkomen. Nergens uit uw verklaringen komt duidelijk naar voor dat u een relatie met een man verkiest omdat u tegemoet wil komen aan (oprechte) gevoelens of

verlangens ten aanzien van mannen, of omdat u de nood hiertoe voelt, precies omwille van uw homoseksuele geaardheid.

Verder, wat betreft uw (homoseksuele) relatie met L. K. dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u bij het indienen van uw asielaanvraag op de DVZ met geen woord repte over deze relatie en dat u niet vermeldde dat u met L. (...) een koppel vormt – toen zei u alleen dat L. (...) uw 'petekind' is (DVZ verklaring 2.02.2015 vraag 18 p. 7). In het licht van het door u ingeroepen asielmotief (i.c. uw homoseksuele geaardheid en de problemen die u zou ervaren hebben nadat uw bureu u ervan beschuldigden homo te zijn wegens uw aanwezigheid op een LGBT-demonstratie in 2013 en nadat L. (...) u op de mond zou gekust hebben op zijn verjaardag in 2014 waardoor uw geaardheid geopenbaard werd tegenover uw familie en buurtbewoners), is het weinig aannemelijk dat u uw relatie met L. (...) pas voor het eerst vermeldt tijdens het gehoor op het CGVS, te meer als blijkt dat u verklaart al zeer lang een koppel te vormen met hem (CGVS p. 3, p. 13-14 & p. 19). Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle aspecten en cruciale elementen van zijn asielrelaas, zeker als het gaat om zijn jarenlange, homoseksuele relatie met de persoon waarmee hij samen uit zijn land is gevlucht (zoals in het geval van L. (...) en u). Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde relatie.

Een aantal andere elementen tonen overigens bijkomend aan dat uw homoseksuele relatie met L. (...) weinig aannemelijk is. Toen u werd gevraagd om anekdotes, gebeurtenissen of momenten te vertellen die u samen met L. (...) had meegemaakt, zowel blij als verdrietige, in het kader van jullie relatie, kon u hier telkens geen concreet antwoord op geven – u hield het bij 'toen we samen waren, was het altijd een goed moment' en 'Nee, we kwamen altijd overeen' (CGVS p. 19). Dit is niet geloofwaardig. U kende L. (...) immers al van uw jonge jaren en jullie waren naar eigen zeggen altijd al samen. Het is bijgevolg onmogelijk dat u er niet in slaagt ook maar één voorbeeld te geven van een moment of anekdote van vreugde en/of verdriet die jullie samen zouden hebben beleefd. Op deze manier verschaft u geen enkele aanwijzing over het karakter van jullie relatie die gemeenschappelijke gevoelens, affiniteiten of genegenheid kan onthullen. In werkelijkheid is het zo dat uw verklaringen extreem vaag blijven wanneer u wordt gevraagd om te antwoorden op vragen die betrekking hebben op elementen waarmee de intimiteit van uw relatie beoordeeld kan worden; een relatie die u zogenaamd al jaren met deze persoon hebt gehad.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw relatie met L. (...), zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die u aanhaalde omwille van het bekend raken van uw homoseksualiteit en uw relatie met L. (...). De aangevoerde feiten en context zijn immers wezenlijk verbonden met uw vermeende geaardheid en relatie (m.n. het feit dat u in mei 2013 aanwezig was geweest op een LGBT-demonstratie en het bekend raken van uw geaardheid toen L. (...) u in februari 2014 op de mond had gekust, waarna u door uw broer heel regelmatig geslagen werd, CGVS p. 8).

Wat betreft de door u aangehaalde feiten, dient overigens gewezen te worden op een aantal zaken die bijkomend wijzen op het ongeloofwaardige karakter van deze feiten.

U verklaart dat u op L. (...)’s verjaardag vorig jaar (i.e. 11.02.2014) naar zijn huis ging om hem een cadeau te geven. Hij kuste u daarom op de mond, maar zijn schoonbroer V. (...) zag dit waardoor hij L. (...) hard sloeg. U vertrok meteen weer naar huis. U geeft aan dat L. (...) diezelfde dag of misschien de dag erna al terugging naar zijn moeder die hem er op dat moment dan uit zette. Één à twee maanden later ging L. (...) volgens u dan in een hotel wonen. In de tussentijd verbleef L. (...) op straat in zijn auto, maar in die periode nam u hem soms ook in huis om hem te laten eten of zich te wassen (op momenten dat uw familie niet thuis was) – dus voor L. (...) in het hotel introk hadden jullie volgens u nog contact. U verklaart ook dat u L. (...) nog wekelijks ging opzoeken in zijn kamer in het hotel, en dat u hem soms ook naar andere plaatsen in de stad meenam, in de auto, bijvoorbeeld naar het postkantoor (CGVS p. 17-18). Over deze feiten legt L. (...) evenwel een totaal andere versie af. Hij zegt namelijk dat hij op 11 februari 2014 bezoek kreeg van u. Toen hij u op de mond kuste, werd hij geslagen door zijn schoonbroer. Daarop ontvluchtte hij het huis. Hij bleef toen een maand op straat en sliep in zijn auto – in deze periode had hij naar eigen zeggen op geen enkele manier contact met u. Na die maand op straat ging hij zijn moeder thuis weer opzoeken, maar zij ontstak in een furie en zette hem het huis uit. Vanaf dat moment ging hij in een hotel in de wijk Varketili wonen, waar hij bleef tot zijn vertrek uit het land. Sinds hij in dat hotel was ingetrokken, werd het contact met u hernomen, onder andere via sms-berichten en bezoeken in real life; meer bepaald verklaart L. (...) dat u hem wekelijks kwam bezoeken in zijn kamer in het hotel – hij voegt eraan toe dat jullie elkaar alleen in het hotel zagen en op geen enkele andere plaats (CGVS L. (...) p. 8-9, p. 10, p. 21). Deze verklaringen van u en L. (...) over het verloop van jullie asielrelaas sinds 11 februari 2014 zijn echter dermate tegenstrijdig, dat hieraan geen geloof meer kan gehecht worden. Daarnaast dienen nog uw verklaringen over uw asielrelaas van op de DVZ naast die van op het CGVS gelegd te worden; die komen namelijk niet overeen. Zo valt het meteen op

dat u op de DVZ geen enkel gewag maakte van het incident op 11 februari 2014 (CGVS vragenlijst 2.02.2015 vraag 3), nochtans hét moment waarop de problemen uitbraken voor u en L. (...) als koppel en dat aldus heel cruciaal bleek in uw asielrelaas. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht en zeker ook van de gebeurtenis die bepalend was voor het uitbreken van zijn problemen indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om vervolging vanwege zijn eigen familieleden. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde relaas. Op de DVZ verklaarde u ook dat u uit het huis werd gezet door uw gezin, meer bepaald door uw broer bij wie u woonde (CGVS vragenlijst 2.02.2015 vraag 3.5), terwijl u op het CGVS expliciet verklaarde dat u steeds bij uw broer bleef inwonen tot u vertrok uit Georgië en hij u tot dan zelfs nog steeds bleef onderhouden (CGVS p. 4 en 8). Ook deze verklaringen zijn dermate tegenstrijdig dat ze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten danig ondermijnen. Om de feiten van 11 februari 2014 te staven, legt uw vriend L. (...) een Belgisch medisch attest neer. Wat dit betreft kan verwezen worden naar een passage hierover uit zijn beslissing: "Op die bewuste 11 februari 2014 werd u naar eigen zeggen immers hard geslagen door uw schoonbroer V. (...) toen die zag hoe u Z. (...) op de mond had gekust – uw kaak zou daarbij uit de kom zijn geraakt (CGVS p. 8, p. 10-11). Niet alleen is het bijzonder verwonderlijk dat u in Georgië gedurende bijna een jaar niets ondernam om dit te laten verzorgen, hoewel u nochtans verklaarde dat u daardoor bijna niet kon eten, en dat u nog wachtte tot 30 januari 2015 om daarmee in België naar een dokter te stappen. Dit Belgisch doktersbezoek staat u aan de hand van het medisch attest (document 3). Op dit attest dd. 30.01.2015 staat echter dat u de verwondingen aan uw kaak zou opgelopen hebben door een slag in Georgië twee maanden eerder (dus eind november 2014); dit komt evenwel helemaal niet overeen met uw verklaringen als zou uw schoonbroer uw kaak bewerkt hebben op 11 februari 2014. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze. Bovendien dient hoe dan ook te worden benadrukt dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een persoon zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kan het door u neergelegde medische attest niet ontegensprekelijk aantonen dat u uw verwondingen zou opgelopen hebben in de door u aangehaalde omstandigheden en op het door u aangehaalde moment. De reeds vermelde opmerking bevestigt dit standpunt alleen maar." Om af te sluiten kan worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid tevens ondermijnd wordt door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt. Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u van Tbilisi naar Turkije ging. U had uw identiteitskaart op zak maar die hoefde u niet te tonen aan de grens – waarom niet, weet u niet; u verklaart dat niemand om uw documenten vroeg en dat de chauffeur van de wagen had gezegd dat ze dat niet nodig hadden. U verklaart dat men voor u niets voorzien had qua reisdocumenten en dat u betaald had en hij waarschijnlijk zo via kennissen de grensovergang kon regelen. U verklaart in Istanbul geweest te zijn en misschien dan in Griekenland, maar dat weet u niet zeker. U weet eigenlijk niet doorheen welke landen u vanaf Turkije bent gereden en behalve Istanbul kan u ook geen enkele andere plaats opnoemen die u onderweg passeerde. U verklaart dat u tussen Turkije en België niets gemerkt heeft van een douane of grensovergang. Of de chauffeur dan aan een grens stopte of niet, weet u niet te zeggen. U verklaart nooit persoonlijke identiteitscontrole gehad te hebben en u weet niet onder welke identiteit u reisde. U verklaart dat er geen afspraak was gemaakt in het geval iemand u onderweg uw naam zou vragen (CGVS p. 6-7). Dergelijke verklaringen zijn weinig aannemelijk. Los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis vanaf Turkije naar België geen enkele bijkomende concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de plaatsen van doorreis en u zo slecht op de hoogte blijkt van de door u aangehaalde reismodaliteiten en –route en gebruikte reisdocumenten, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van de Europese Schengenzone strenge, persoonlijke identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Dat u zo onwetend zou zijn over uw reismodaliteiten en over de identiteit onder dewelke u reisde, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage. En zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden, niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt zouden worden om de nodige voorzorgen te nemen. Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst, zoals gezegd, een bijkomende

kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u een andere reisweg verzwijgt. Zodoende rijst het vermoeden dat u een gebruikt reisdocument (zoals bijvoorbeeld een internationaal paspoort waarover u verklaart er nooit één gehad te hebben, CGVS p. 5) bewust achterhoudt om zodoende relevante gegevens zoals een andere reisroute, een ander moment van vertrek uit uw land of een eventueel door u verkregen visum te verzwijgen. Bijgevolg plaatst deze vaststelling bijkomend een ernstige rem op uw algehele geloofwaardigheid.

Op basis van alle bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Georgië. Uw Georgische identiteitskaart die u neerlegt verandert hier niets aan; die bevat immers louter identiteitsgegevens.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw partner L. K. (...) (O.V. 8.012.018) – die in het kader van zijn asielaanvraag een aantal feiten inroept die u ook aanhaalde – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, van de “*artikelen 48 en volgende*” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer op summiere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt, oordeelt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Betreffende de motieven van verwerende partij die leiden tot het ongelooftwaardig bevinden van de homoseksuele geaardheid van verzoekende partij betoogt verzoekende partij dat zij niet gewoon is te spreken over haar homoseksuele geaardheid ten aanzien van andere personen en evenmin erover na te denken. Verzoekende partij oppert nog steeds te worstelen met haar gevoelens en verlangens. Aangaande het niet vermelden van haar relatie met L. K. tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken werpt verzoekende partij tegen dat deze relatie nog steeds precair is en dat zij het zelf nog steeds moeilijk heeft om te accepteren dat zij homoseksueel geaard is.

Voor wat betreft de motivering met betrekking tot de kennis over de Georgische wetten omtrent homoseksuele geaardheid stelt verzoekende partij dat zij wel op de hoogte was van het feit dat de wetgeving voor homoseksuele koppels ging worden aangepast, doch dat zij niet op de hoogte was van wat er in detail ging veranderen.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). *In casu* mag dan ook van verzoekende partij, die haar asielaanvraag enkel steunt op haar homoseksuele geaardheid en die samen met een andere asielzoeker, L. K., een homoseksuele relatie heeft en die samen met hem een asielaanvraag om dezelfde reden indient, worden verwacht dat zij op eenvoudige vragen over hoe zij haar geaardheid ontdekte en hoe het navolgend aanvaardingsproces verliep duidelijke en doorleefde antwoorden kan geven en zeker dat zij de relatie met L. K. onmiddellijk bij het eerste gehoor mededeelt. Verder oordeelt de Raad dat de verklaring van verzoekende partij dat haar relatie met L. K. nog steeds precair is daar zij zelf nog worstelt met haar gevoelens en verlangens waardoor zij deze relatie niet vermeld heeft bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan worden aangenomen daar verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk aangeeft dat deze relatie tot op heden nog steeds precair is en haar eigen gevoelens eveneens tot op heden niet erg klaar zijn waardoor niet kan worden verklaard waarom in een voorgehouden onveranderd gebleven relatie en gevoelstoestand initieel deze uiterst belangrijke relatie met haar partner niet wordt medegedeeld en bij een later gehoor op het Commissariaat-generaal hiervan wel gewag wordt gemaakt.

Waar verzoekende partij betreffende de onlogische houding als sympathisant naar een LGBT-demonstratie in Tbilisi te zijn gegaan hoewel zij bij ontdekking van haar geaardheid door haar familie vreesde vermoord te worden, louter nieuwsgierigheid opwerpt, is de Raad evenwel van oordeel dat het risico op verlies van eigen leven – waarvan verzoekende partij zich bewust was – niet door loutere nieuwsgierigheid kan worden verantwoord, doch de geopperde nieuwsgierigheid die diametraal staat tegenover de kans op verlies van het leven enkel dit onlogisch gedrag bevestigt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de bevindingen van verwerende partij betreffende de uiteenlopende versies van het beweerd asielrelaas tussen verzoekende partij en L. K. ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

Tot slot oordeelt de Raad dat het niet op de hoogte zijn van de dreigende invoering van een grondwettelijk verbod op het homohuwelijk in zijn land van herkomst door iemand die dit land juist ontvlucht om reden van zijn homoseksuele geaardheid niet als een detail kan worden aangezien.

Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft om voormelde reden dan ook onverminderd overeind.

2.2.5.1. Betreffende de motivering aangaande de reisroute oppert verzoekende partij dat zij enkel weet eerst naar Turkije te zijn gereden en dat haar van de rest van de reis niets bekend is aangezien zij in de auto veel heeft geslapen en zij enkel de auto mocht verlaten om kort naar het toilet te gaan.

2.2.5.2. De Raad oordeelt dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij niet eens wist te zeggen onder welke identiteit ze reisde, niet op de hoogte was van de reismodaliteiten en – route en van de voor haar mogelijks gebruikte identiteitsdocumenten en dat verzoekende partij helemaal niet voorbereid was over wat zij diende te antwoorden in geval bij een controle iemand haar naam zou vragen. Aangezien het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking reëel is, is het volgens de Raad volstrekt niet aannemelijk dat verzoekende partij door de passeur niet op de hoogte werd gebracht van essentiële informatie in een gehanteerd reisdocument waarmee zij de Schengenzone illegaal zou binnen reizen en dat zij in het algemeen helemaal niet werd voorbereid op een mogelijke individuele controle.

2.2.6. Waar verzoekende partij een artikel van Amnesty International en een persbericht van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende de homofobe situatie in Georgië voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 3 en 4) oordeelt de Raad dat deze algemene informatie irrelevant is daar aan de homoseksuele geaardheid van verzoekende partij totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte identiteitskaart en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 juni 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT